SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1925 | 74. AARGANG

GENGIVELSEN YDERLIGERE STADFÆSTET.

(Af Ældste *O. J. P. Widtsoe* i »Gospel Restoration«.)

—

De Sidste-Dages Hellige gør Fordring paa saa meget, og der er saa mange Bedragerier i Verden, at det er mere end heldigt, at have den amerikanske Profets Mission stadfæstet, ikke alene ved hans Virksomheds vidunderlige Resultater, men ogsaa gennem Vidners Stadfæstelse. Det paastaas af de Sidste-Dages Hellige, at de alene blandt alle Religionssamfund i Verden er i Besiddelse af den Herre Jesu Kristi Evangelium i dets Renhed og Fylde. Sekterne kunne forkynde smaa Brudstykker af »Frihedens Lov«; de kunne fremsætte en Del af Sandheden. De Sidste-Dages Hellige gør ikke Fordring paa at have Monopol paa Sandhed. Tværtimod, de erkender, at ethvert Samfund, der har Levedygtighed nok til at fortsætte sin Tilværelse ned gennem Tiderne, maa have en Del Sandhed i sin Organisation. Intet Samfund kan bestaa ret længe, dersom det hviler paa en Grundvold af absolut Falskhed. Men medens de sekteriske Trosbekendelser frem-

sætter »Guds Kraft til Frelse« i smaa Brudstykker, saa bringer Mormonismen den i dens Helhed, i dens oprindelige Naturlighed og uden at være forvandsket af Menneskelærdomme.

Det paastaas af de Sidste-Dages Hellige, at de alene blandt alle de religiøse Kirkesamfund i Verden, besidder en fuldkommen kirkelig Organisation, i Lighed med den første Menighed af Kristus og Apostlene. Andre Religionspartier har enkelte Dele af den oprindelige Form. Men alle har de tabt mange af de vigtigste Elementer i denne Organisation. Et Led er hensygnet her og et andet der af Mangel paa Brug, indtil denne Hentæren kun har efterladt nogle enkelte af de oprindelige Embedsmænd og Embedspligter i Kirken. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har derimod en fuldkommen Organisation. Alle den første kristne Kirkes Embedsmænd findes i Kirken i Dag, og deres Pligter er tilfulde forstaaet.

Endvidere paastaar de Sidste-Dages Hellige, at deres Kirke ikke blot er den eneste, der besidder Evangeliet i dets Fylde og den fuldstændige Kirkeorganisation, men at de alene har Fuldmagt fra Himmelen til at forrette Kirkens Ordinancer og Ceremonier. Andre Prædikanter, Præster og Prælater kunne udgive sig for at være den højeste Herres Tjenere; de har ikke modtaget deres Kaldelse gennem guddommelig Beskikkelse; de har ikke modtaget deres Kaldelse gennem guddommelig Myndighed. Ældsterne i Jesu Kristi Kirke er alene i Besiddelse af denne guddommelige Fuldmagt til at forkynde Evangeliet og til at forrette dets Ordinancer.

»Faa Ting vedrørende Jesus er mere slaaende eller uimodsigelige end hans Myndighedsbegreb«, siger en fremragende Teolog (Prof. S. Dickey). En saadan Udtalelse er af særlig Interesse for Sidste-Dages Hellige. De tror, at »Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ved Haandspaalæggelse af dem, som har Myndighed til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer«. (5. Trosartikel.) En Handling udført

af en Mand, som ikke er saaledes kaldet og beskikket, kan ikke være anerkendt af Herren. Det Myndighedsbegreb, der paa en saa tydelig Maade lagdes for Dagen i Frelserens Virksomhed, er derfor kun den guddommelige Erkendelse af, at Fuldmagt fra Gud er en Nødvendighed. »Af mig selv er jeg ikke kommen«, var hans Ord ved flere Lejligheder. (Joh. 7:28). »Jeg er kommen i min Faders Navn, og I modtager mig ikke; dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham ville I modtage« (Joh. 5:43). Denne Erkendelse af, at guddommelig Fuldmagt er nødvendig, var saa stærkt fremtrædende i Jesu Missionsgerning, at han endog gjorde sine Apostle bekendt dermed, da han udsendte dem. Det var ikke nok, at Jesus selv var kaldet af Gud — de maatte ogsaa kaldes paa samme Maade og blive beskikkede. »I have ikke udvalgt mig«, sagde han for at minde dem om den Kendsgerning, at en Mand ikke kan udvælge sig selv til at blive Herrens Apostel, »men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulde gaa hen og bære Frugt« (Joh. 15:16)) thi »ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder« (Joh. 20:21). Og Apostlene paa deres Side lærte at forstaa dette Princip om guddommelig Myndighed saa godt, at de ikke anerkendte nogen Handling udført af en Mand, der ikke var bemyndiget af Jesus. »Et Menneske kan slet intet tage«, sagde Johannes Døberen, da hans Disciple beklagede sig over, at Jesus drog alle til sig, »uden det er ham givet fra Himmelen« (Joh. 3:27). Og Paulus erklærede, at intet Menneske kan iføre sig Præstedømmets Fuldmagt, undtagen »han kaldes af Gud, ligesom ogsaa Aaron« (Heb. 5:4).

Denne Erkendelse af den guddommelige Fuldmagts Nødvendighed fandtes ikke alene hos Jesus og hans Apostle. Hellige Guds Mænd har haft den samme Følelse i alle Tidsaldre. Kun de, der vare blevne kaldede af Gud kunde fremstaa og tale i Herrens Navn. Denne Udtalelse er lige saa sand, hvad Nutidens Profet angaar, som den var med Hensyn til de gamle Profeter. Thi det kan siges med Sandhed, at kun faa

Ting vedrørende Joseph Smith er mere slaaende eller uomstødelige end hans Erkendelse af Fuldmagtens Nødvendighed. Han havde set Faderen og Sønnen i et Syn; han var gentagende Gange bleven besøgt af en Engel fra Himmelen; han havde oversat en hellig Optegnelse formedelst Guds Kraft — alligevel paatog han sig ikke at forkynde det gengivne Evangelium, eller at sende andre ud for at gøre dette, eller organisere en Kirke. Han forstod, at han endnu ikke havde guddommelig Myndighed til at gøre disse Ting. Han ventede til Fuldmagten var bleven ham given. Var han en Bedrager? Hvis han havde været, kunde han med største Lethed have udgivet sig for at være bemyndiget. Han kunde have erklæret for Verden, at han havde modtaget Fuldmagt og stolet paa, at Verden vilde fæste Lid til hans Ord. Sikkert er det, at havde han været en Bedrager, vilde han ikke have ladet noget Menneske være Vidne til dette Bedrageri, som han var ved at sende ud i Verden. Hvad gjorde Joseph Smith? I det foregaaende Kapitel har vi faaet at vide, hvorledes Synerne ved den nye Husholdnings Begyndelse — de Aabenbaringer, der udgør Kirkens Grundvold — ere stadfæstede gennem Vidners Vidnesbyrd. Det er bleven sagt, at de Sidste-Dages Hellige gør saa store Paastande, og at der er saa mange Bedragerier i Verden, at det er mere end heldigt at den amerikanske Profets Mission er stadfæstet, ikke alene ved hans Arbejdes vidunderlige Resultater, men ogsaa ved troværdige Vidners Ord. Det vilde være interessant nu igen at minde om den Maade, hvorpaa Joseph Smith modtog Fuldmagt fra Himlen. Det vil endvidere være interessant at erfare, om der var Vidner tilstede ved disse Lejligheder eller ej. Det vil være paa sin Plads at gentage vor Paastand om, at ikke et eneste vigtigt Skridt i Gengivelsesarbejdets Forløb blev gjort uden stadfæstende Vidnesbyrd eller i Overværelse af Vidner.

Profeten Joseph Smith lærer, at der er to Afdelinger i Guds Præstedomme; og han erklærer, at han modtog begge disse Myndigheder ved direkte Aabenbarelse af himmelske Væse-

ner. Han nøjes ikke med at paastaa, at han modtog det hellige Præstedomme ved guddommelig Beskikkelse. En Bedrager kunde gøre det samme. Joseph Smith beskriver Maaden, hvorpaa Præstedømmet blev ham meddelt, og han anskaffer et Vidne, der efter mange Aars Forløb vedblivende stadfæster Profetens Ord. En saadan Fremgangsmaade er i Modstrid med en Bedragers Metoder.

Det aaronske Præstedomme — den mindre Afdeling eller Grad af Guds Præstedømme — blev gengivet ved en himmelsk Budbærers personlige Betjening. Det ser ud til, at Johannes Døberen var den, der indehavde den præsiderende Myndighed over denne Afdeling af Præstedommet under Evangeliehusholdningen i Tidernes Midte. Da det blev nødvendigt at gengive det aaronske Præstedomme i den nye evangeliske Uddeling, kom Johannes Doberen for at udføre denne vigtige Ordinance. Joseph Smith beskriver hvorledes denne store Forløber for Messias kom ned fra Himlen og i højtidelige Udtryk meddelte ham det hellige Præstedømme efter Aarons Orden. Denne Beskrivelse er ligefrem og ukunstlet. Der er ingen Kommentarer, der er intet Argument, der er ingen Udsmykning, ingen begejstrede Talemaader. Det var en virkelig Begivenhed, som fandt Sted, og Profeten fremsætter den i sit sædvanlige, ligefremme Sprog. Det hellige aaronske Præstedomme blev gengivet den 15. Maj 1829.

Men dette mindre Præstedømme gav ikke Profeten fuld Autoritet til at oprette Kristi Kirke, eller til at forrette de højere Ordinancer i denne. Det hojere Præstedømmes Myndighed var derfor ligeledes nødvendig, dersom Profeten tilfulde skulde kunne udføre sin Mission. Denne Fuldmagt udeblev ikke længe. Mindre end to Maaneder efter Johannes Døberens Besog viste Peter, Jakob og Johannes sig ved Susquehanna Flodens Bred og meddelte Profeten Præstedømmet efter Melchizedeks Vis. Peter, Jakob og Johannes udgjorde Præsidentskabet over den oprindelige Kirke efter Jesu Korsfæstelse. De udgjorde ligeledes Præsidentskabet

over Præstedømmet efter Melchizedeks Orden før Tidernes Fyldes Husholdning aabnedes. Da det blev nødvendigt at gengive dette Præstedømmes Myndighed i den nye Husholdning, foretog Peter, Jacob og Johannes personligt denne hellige Handling. Atter er Beretningen jævn og ligefrem. Profeten bruger dog senere mere begejstrede Udtryk i Omtalen af denne vidunderlige Tildragelse, end det er hans Sædvane. Alligevel er det en ganske ligefrem Skildring af en virkelig Begivenhed. Det hellige Præstedømme efter Melchizedeks Orden blev gengivet ved Peter, Jacob og Johannes.

Kan der nu fæstes Lid til disse Paastande af Joseph Smith? Heldigvis var han ikke alene ved disse to vidunderlige Tilkendegivelser, saaledes som han havde været under de første Syner, som lagde Grundvolden til Kirkens Oprettelse. Da Joseph Smith gik ud i Skoven den 15. Maj 1829, for at bede om Vejledning med Hensyn til Daaben, var Oliver Cowdery med ham. Da Johannes, Døberen viste sig, var det ikke Joseph Smith alene, som saa ham. Oliwer Cowdery saa ham ogsaa. Og da Johannes meddelte det aaronske Præstedømme, var det ikke Joseph Smith alene, som blev ordineret. Oliver Cowdery modtog den samme Beskikkelse som Profeten. Og Oliver Cowdery har beskrevet denne Begivenhed i kraftige og livfulde Ord. »Dette var Dage, som aldrig kan glemmes — at sidde under Lyden af en Stemme dikteret af Inspirationen fra Himlen, fyldte dette Bryst med den største Taknemmelighed. Dag efter Dag vedblev jeg uforstyrret at nedskrive Ordene fra hans Mund, eftersom han, ved Hjælp af Urim og Thummim, eller Udtyderne, som Nephiterne vilde have kaldt dem, oversatte Historien eller Optegnelsen kaldet »Mormons Bog«.

At omtale selv med faa Ord, den interessante Beretning, given af Mormon og hans trofaste Søn Moroni, om et Folk, en Gang elsket og benaadet af Himlen, vilde være udenfor denne Afhandlings Formaal; jeg vil derfor udsætte dette til senere, og, som jeg sagde i Indledningen, gaa direkte til nogle

enkelte Begivenheder, nøje forbundne med denne Kirkes Opkomst, og som maaske kunne have Interesse for nogle Tusinder, der Trods tidligere Venners Haan og religiøse Hykleres Forfølgelser har traadt frem og modtaget Kristi Evangelium.

Intet Menneske, der var ved sin Forstands fulde Brug, kunde oversætte og skrive de til Nephiterne givne Lærdomme fra Frelserens egen Mund, om den rigtige Maade at opbygge hans Kirke paa, især efter at Forvanskninger havde spredt Usikkerhed over alle Former og Systemer anvendte blandt Menneskene, uden at onske en Lejlighed til at vise sit Hjertes Oprigtighed ved at blive begravet i den vaade Grav som en »god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse.«

Efter at have skrevet denne givne Beretning om Frelserens Virksomhed blandt de Tiloversblevne af Jakobs Efterkommere paa dette Fastland, var det, som Profeten sagde, let at se, at Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene. Og ved nærmere Overvejelse var det let at forstaa, at midt i al denne Strid og Larm vedrørende Religion, havde ingen Myndighed fra Gud til at forrette Evangeliets Ordinancer. Thi det Spørgsmaal opstaar uvilkaarligt: Har Mennesker Fuldmagt til at handle i Kristi Navn, naar de forkaste Aabenbaringer, uagtet hans Vidnesbyrd er Profetens Aand og hans Kirke grundlagt, bygget og vedligeholdt gennem direkte Aabenbaring i alle Tidsaldre, naar som helst han har haft et Folk paa Jorden? Dersom disse Kendsgerninger vare skjulte og omhyggeligt begravede af Mennesker, hvis Levebrød vilde være i Fare, om de fik Lov at komme frem, saa var de det ikke længere for os, og vi ventede kun paa Befalingen til at »staa op og blive døbte«.

(Fortsættes.)

DE GODE GAMLE DAGE.

(Af Præsident *James E. Talmage.)*

Fortid, Nutid og Fremtid! I hvilken af disse tre lever De? Selvfølgelig, De spiser, sover, arbejder og bevæger Dem i Nutiden; men, som vi alle véd, betyder Livet mere end Arbejde, Hvile og Føde. Naar man kender Retningen af et andet Menneskes Tanker, og hvad der særlig interesserer ham og beskæftiger hans Sind, da kender man lidt til dette Menneskes Karakter.

Der findes Mennesker, som bogstaveligt talt lever i Fortiden. Deres Tanker og Ord, deres Attraa og Kærlighed beskæftiger sig med svundne Tider. Kun deres Modfølelser, Utilfredsheder og Ubehag, den indbildte Uretfærdighed og Misbrug, udklægget i deres eget Sind, deres Umedgørlighed og Had, hører Nutiden til. Alt, hvad der er smukt og tiltalende, prisværdigt og godt forbinder de med hensvundne Tider. Med længselsfulde Suk og bedrøvede Miner beklager de, at de gode gamle Dage er borte. De Dage betyder for dem de store Bedrifters og herlige Muligheders Tid; den Gang var der store Mænd, berømte Mænd, der fortjente deres Berømmelse; enhver havde Lejlighed til at komme frem i de Dage; et Menneske kunde gøre sine Evner gældende; hans Talenter blev anerkendte og belønnede. Men ak, desværre, disse lykkelige Tider er forlængst forbi.

Beklagelsesværdige Skabninger er de, der saaledes forherliger Fortiden paa Nutidens Bekostning. Deres Livsmod er ved at ebbe ud, som en ganske naturlig Følge af, at de har begravet sig selv med Fortiden. Fortidslevninger er de, og deres beklagelsesværdige Stilling er de ikke en Gang alene om; thi fra de tidligste Tider har der levet Mennesker af denne Slags. En af de ældste originale Skrivelser, der findes, er en Tavle af brændt Ler, der nu ejes af et arkæologisk Musæum i Amerika. Det er en kort, men fyndig, Afhandling om Daarligheden i, hvad der den Gang var Nutiden — mange

Tusinde Aar siden — og begræder de hensvundne gode og lykkelige Dage.

Saaledes har det været ned gennem Tiderne. Man ærede de gamle Profeters Minde, men de, der levede, blev forkastede, haanede, forfulgte og dræbte. Herrens Erklæring, at »en Profet er foragtet i sit eget Fædreland« gælder lige saa fuldt med Hensyn til Tid som til Sted. Først efter deres Død er Herrens beskikkede Tjenere blevne anerkendte, med Undtagelse af de faa, hvis Øren og Hjerter har været modtagelige for det guddommelige Ord.

Medens Frelseren levede, virkede og udstod Lidelser i Kødet, forfulgt af sine egne, udtalte han en kraftig Fordømmelse af dem, der forkastede levende Profeter, der senere blev ærede af Børnene af dem, der dræbte dem: »Ve eder; thi I bygge Profeternes Grave, og eders Fædre sloge dem ihjel.«

I, som i Dag bekender eder at tro paa Kristi Lære — er I sikre paa, at I, dersom I havde levet, medens han vandrede i Kødet, vilde have været blandt de faa, der var villige til at forlade alt og følge ham? Eller vilde I have raabt med Mængden: Korsfæst ham? Enhver kan besvare dette for sit eget Vedkommende ved at anstille en lille Prøve. Lever du nu i Overensstemmelse med hans Lærdomme? Er dit Øre og dit Hjerte aabnet for de Raad, Lærdomme, Formaninger og Advarsler, der kommer til dig fra dem, der taler og handler i hans Navn og med Fuldmagt fra ham? Hvis ikke, da er det lige saa sikkert, som at Solen skinner, at du vilde have forkastet Herren selv.

Du overvejer de døde Profeters Udtalelser, citerer de gamle Apostles Ord og lærer disse Skriftsteder udenad. Deri gør du ret, forudsat at du anvender dem paa rette Maade, og ikke blot som isolerede Sætninger uden Forbindelse med den øvrige Tekst. Men hvorfor modtage disse og baade forkaste og modsige levende Profeters Ord, udtalte med den samme guddommelige Myndighed og i fuldkommen Overensstemmelse med de gamles Vidnesbyrd?

Vilde du have forladt dit hyggelige Hjem og gaaet ud i Ørkenen, da Røsten lød: »Omvender eder, thi Himmeriges Rige er nær«? Du svarer Ja. Hvorfor saa forkaste dem, der kommer til din Dør i Dag med den samme bemyndigede Advarsel og Formaning? Lige saa sandt, som at Døberen vidnede om Frelserens første Komme som værende ganske nær, erklærer Mænd i Dag, iførte det samme Præstedømme, som Johannes havde, med høj Røst sigende: Omvender eder og bliv døbt til eders Synders Forladelse, thi Dagen for Herrens andet Komme, forudsagt af Profeter, Apostle og af Herren selv, er nær for Haanden.

Alle de hensvundne Dage og Aar har været en fremadskridende Forberedelses Periode for den nuværende. De forskellige Husholdninger fra Adam ned til Jesu Kristi Jordeliv og Apostlene, der forblev en Tid efter hans Bortgang, har været en gradvis Forberedelse for den nuværende evangeliske Husholdning, der udgør alle Tings Genoprettelsestid, Tidernes Fyldes Husholdning.

Dette er den Tid, som alle de »gode gamle« Dages Profeter har set hen til, og hvis herlige Muligheder og Forjættelser har inspireret dem med en ubeskrivelig Længsel.

De gamle Skrifter, især Beretningerne om Herrens Handlemaade med sit Folk, der indbefatter alle, som vilde høre og adlyde hans Ord, er nødvendige; uden dem vilde Menneskeheden have hensygnet i Vantro og Mørke. Men er det fornuftigt at hævde, at Herren har ophørt med at tilkendegive sig paa denne Maade? Herren talte til sine Profeter og gennem dem til sit Folk i gamle Dage, og uvurdérlige er de saaledes aabenbarede Sandheder. Herren har ogsaa talt og taler gennem Profeter og Apostle i Dag; og hans Ord er i Overensstemmelse med Aanden af det, som blev sagt i forrige Tider, men afpasset efter Forhold og Tilstande i vore Dage.

Af alle de Dage og Aar, der er rullet forbi paa deres Bane siden Menneskeslægtens Histories Begyndelse, er det nærværende Tidspunkt det mest vigtige og betydningsfulde. Hvad har vi med Fortiden at gøre udover dette, at lære af den, saa

at vi bedre kan udføre vore Pligter i Dag? De bedste Dage for os er ikke de »gamle Dage«, men den levende, nærværende, pulserende Nutid.

EFTERAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen indlededes med en Koncert af Sangkoret Fredag Aften den 23. Oktober. Ved denne var over 500 Personer til Stede, og mange maatte gaa uden at kunne faa saa meget som en Staaplads. Et fortræffeligt Program blev udført af Sangkoret under Ældste Edw. H. Sorensens Ledelse, og dette blev modtaget med udelt Bifald og almindelig Anerkendelse.

Søndag Form. Kl. 10,30 den 25. Oktober afholdt Søndagsskolen sin Konference, der ledede af Forstander N. P. Klitgaard. Programmet, der bestod af Korlektier, Klasseøvelser, Oplæsning, Sang- og Musiknumre, blev udmærket udført og var særdeles righoldigt.

Mødet Kl. 2 aabnedes med Salmen: »Kom, Hellige«. Bøn af Johannes Olsen. Derefter Salmen: »Se Guds Rige«. Konf. Præs. Waldemar L. Jensen aflagde Rapport over Missionærernes Arbejde i Konferencen i det forløbne Halvaar, af hvilken det fremgik, at der har været uddelt 16.734 Skrifter, omsat 27 Mormons Bøger, 45 andre Bøger, 324 evangeliske Samtaler, afholdt 181 Møder, døbt 10 og ordineret 5 til Præstedommet.

Missionspræsident John S. Hansen fremsatte Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Kirkens Autoriteter, som de forelagdes ved sidst afholdte Konference i Salt Lake City, og James E. Talmage som Præsident over den europæiske Mission, John S. Hansen som Præsident over den danske Mission, Søster Anna J. Hansen som Præsidentinde over de kvindelige Hjælpeforeninger i den danske Mission, Waldemar Jensen som Præsident over Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren med Hans N. Ogaard, Edw. H. Sorensen, Egert M. Larsen, Norman Petersen og Anna J. Hansen som Medarbejdere. Ældste Orson Jensen blev løst fra at virke i Københavns Konference, da han er kaldet til at præsidere over Aarhus Konference.

Konferencepræsident Waldemar L. Jensen forelagde dernæst Konferencens og Grenens Funktionærer som følger: Ældste Karl Andersen, der i en længere Aarrække har præsideret over Bornholms Gren, blev hæderligt aflost med Tak og Ære for udført Arbejde, og Ældste Egert M. Larsen blev indsat som Forstander for denne Gren med Ældste Norman Petersen som Medarbejder. Det blev ligeledes foreslaaet at løse Søster Thyra Andersen som Præsidentinde for de unge Kvinders Forening ifølge hendes eget Ønske, da hun i længere Tid paa Grund af Sygdom har været forhindret i at deltage. Derved løstes ogsaa hendes Raadgivere, Emmy Andersen og Thora Petersen. Endvidere løstes Henri Frederiksen som Sekretær i Ungdomsforeningen og Chr. L. Larsen som Præsident for Sangkoret. All disse blev løst med Tak og Ære for udfort Arbejde. Listen over Funktionærer i Københavns Gren blev derefter som følger:

Som Præsident for Kredslærerne: Thorvald Bregentoft, og som Kredslærere: Chr. Nielsen, Henri Frederiksen, Henry Larsen, Joh. Olsen, W. Møller Nielsen, Enok Andersen, Ernst Andersen, Frants Nielsen, Edwin Nielsen, Hans N. Ogaard, Louis Hansen, Ole C. Petersen, Chr. Petersen, Edw. H. Sørensen, Elmer Klitgaard, Th. Bregentoft, Chr. L. Larsen, Jens P. Hansen, N. P. Klitgaard. Som Dørvogtere: Ole C. Petersen og Chr. Nielsen.

Den kvindelige Hjælpeforening: Kirsten Knudsen, Præsidentinde, med Johanne Klitgaard og Laura Hansen som Raadgivere, Thora Petersen, Sekretær, Hansine Franck, Kassererske, og som Lærerinder: Bestyrelsen, Sekretæren og de følgende: Mathilde Blomberg, Cathrine Christensen, Johanne Nielsen, Magdalene Hansen, Kathinka Andersen, Nikoline Larsen, Anna Bodi, Andrea Jensen, Oline Andersen, Jensigne Kondrup, Ellen Petersen, Agnes Nielsen.

Søndagsskolen: N. P. Klitgaard, Forstander, med Johs. Olsen og Henri Frederiksen som Raadgivere, Elmer Klitgaard, Sekretær og Kasserer, Chr. Petersen, ass. Sekretær. Lærere og Lærerinder: Henry Larsen, Valborg Johansen, Astri Rasmussen, Valborg Andersen, Mary Petersen, Iris Sørensen, Kamma Larsen, Emmy Andersen, Jonna Olsen. Sangleder: Henry Larsen. Organist: Muriel Hansen.

Unge Mænds Forening: Chr. L. Larsen, Præsident, med Elmer Klitgaard og Henry Larsen som Raadgivere og Helge

Petersen, Sekretær. Unge Kvinders Forening: Jonna Olsen, Præsidentinde, med Emmy Andersen og Valborg Johansen som Raadgivere og Valborg Andersen, Sekretær, Henry Larsen, Sangleder, og Muriel Hansen, Organist.

Sangkoret: Edw. H. Sørensen, Leder, med Henry Larsen som assisterende Leder, Muriel Hansen, Organist, Elmer Klitgaard, ass. Organist, Valborg Andersen, Sekretær og Kasserer, og alle Korets Medlemmer.

Derefter talte Ældsterne Norman Petersen, Egert M. Larsen og Orson W. Jensen til Forsamlingen. Modet sluttedes med Salmen: »Hav Tak for Profeten«. Taksigelse af Louis Hansen.

Mødet Kl. 7 Aften var godt besogt, idet mange Fremmede var til Stede. Koret sang: »Messias han kommer«. Ældste Hans N. Ogaard aabnede med Bøn, hvorefter Koret sang: »O, min Fader, du som troner«. Ældste Walter Nielsen talte om: »Hvad er Mormonisme? Soster Astri Rasmussen sang en Solo: »Min Frelser«. Konf. Præs. Waldemar Jensen talte om Guds Personlighed og paaviste, at de tre Personer i Guddommen er tre særskilte Personer. 5 unge Sostre sang: »Mit Hjertes Bøn«. Miss. Præs. John S. Hansen talte om det aandelige Liv og den ny Fodsel. Koret sang: »Den 84. Psalme«. Taksigelse af Jens P. Hansen, hvorefter Koret sang: »Raab I Klipper«.

Mandag Form. blev et Mode afholdt for Missionærerne, og om Aftenen Kl. 7,30 blev Konferencens sidste regulære Møde afholdt. Rapporter aflagdes af Soster Kirsten Knudsen fra Hjælpeforeningen; N. P. Klitgaard fra Søndagsskolen og Chr. L. Larsen fra Ungdomsforeningen og Sangkoret. Derefter talte Soster Anna J. Hansen, Ældsterne Edw. H. Sorensen, Hans N. Ogaard og Præs. Jonh S. Hansen. Henri Frederiksen og Orson W. Jensen aabnede og sluttede med Bøn.

Tirsdag Aften blev en særdeles vellykket Bazar afholdt, forestaaet af den kvindelige Hjælpeforening, hvilken gav et Netto-Overskud paa Kr. 548,00. I Aftenens Lob blev en Gave overrakt Ældste Orson Jensen fra Soskende i Kobenhavns Gren. Onsdag Aften afholdtes en lille selskabelig Sammenkomst for Grenens Funktionærer og Sangkoret. Denne var arrangeret af den kvindelige Hjælpeforening. Forfriskninger serveredes og en fornojelig Tid tilbragtes.

VOR TIDSALDERS HELLIGE BOG.

(Af Ældste *O. J. P. Widtsoe* i »Gospel Restoration«.)

(Fortsat fra Side 341.)

Komitéen tog med Energi fat paa at løse denne Opgave. Den 17. August 1835, lidt mindre end et Aar efter dens Beskikkelse, havde Komitéen fuldført sit Arbejde og Præstedømmet blev indkaldt til Generalforsamling for at godkende Bogen. Ved Eftermiddagsmødet fremlagde Oliver Cowdery »Lærdommens og Pagtens Bog for de Sidste-Dages Helliges Kirke«, for det forsamlede Præstedømme. William W. Phelps og John Whitmer fremstod og bar Vidnesbyrd om Guddommeligheden af Bogens Indhold. Præsidenterne over Kirtlands og Missouris Højraad og Præsidenterne over de forskellige Quorummer af Præstedømmet bar derefter Vidnesbyrd om, at Aabenbaringerne i Bogen vare ægte og at Bogen burde blive »en Lov og en Tros og Leveregel for Kirken«. Tilsidst vedtog de ledende Brodre og hele Forsamlingen enstemmigt at anerkende Bogen som en Lære og Rettesnor for deres Tro. Wm. W. Phelps oplæste ogsaa følgende Vidnesbyrd fra de tolv Apostle om Sandheden af Lærdommens og Pagtens Bog: (H. of C. 2: 243—45).

»Vidnernes Vidnesbyrd om Herrens Befalingers Bog, hvilke Befalinger han gav sin Kirke ved Joseph Smith, jun., som med Kirkens Samtykke blev beskikket til dette Øjemed.

Vi ønsker derfor at bevidne for alle Mennesker i den ganske Verden, for enhver Skabning paa hele Jordens Overflade, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Helligaands Udgydelse over os, at disse Befalinger bleve givne ved Guds Inspiration, at de er gavnlige for alle Mennesker og er aldeles sande. Vi aflægger dette Vidnesbyrd for Verden, Herren være vor Hjælper. Og det er ved Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi Naade, at det tilstedes os at have dette Privilegium til at bære vort Vidnesbyrd for Ver-

den, i hvilket vi inderligt glæder os og beder til Herren om, at Menneskenes Børn maa høste Gavn deraf.

Thomas B. Marsh,	Parley P. Pratt,	David W. Patten,
Brigham Young,	William Smith,	Heber C. Kimball,
Orson Hyde,	John F. Boynton,	Wm. E. Mc Lellin,
Luke S. Johnson,	Orson Pratt,	Lyman E. Johnson.

Saaledes blev »Lærdommens og Pagtens Bog« anerkendt og antaget af Kirken som en guddommelig inspireret Bog. Og hvad er denne »Lærdommens og Pagtens Bog«? Det første Afsnit af Bogen er en Række Forelæsninger, 7 ialt, om Troen, udarbejdede i Aaret 1835. »De bør ikke«, hedder det, »betragtes som havende samme Autoritet vedrorende Lærdomspunkter, som Aabenbaringerne fra Gud i Pagtens Bog«, men de er omhyggeligt skrevne og udarbejdede, og indeholder nyttige Oplysninger. (H. of C. 2: 176.) Derefter følger 136 Afdelinger eller Kapitler, der udgør Bogens Hovedindhold. (I den danske Pagtens Bog er der 139 Kapitler, idet 3 Aabenbaringer gennem John Taylor, er medtagne. O. A.). En af disse, det 136. Kapitel, en Aabenbaring til Brigham Young, 9 andre, nemlig Kapitlerne 102, 121, 123, 127, 128, 130, 131, 134 og 135, er ikke direkte Aabenbaringer i almindelig Forstand, men er Referater af vigtige Møder, Bønner og Profetier, Skrivelser til de Hellige, Breve, Instruktioner o. s. v., indeholdende vigtige Lærdomme. Resten, 126 Kapitler, er Aabenbaringer fra Herren gennem Profeten Joseph Smith til Kirken, eller til visse Personer i Kirken. I disse 136 Kapitler findes Instruktioner vedrørende Kirkens Organisation og Lærdomme. Medens mange Aabenbaringer er bleven modtaget siden den første Udgave af Pagtens Bog udkom — medens Kirkens Ledere den Dag i Dag er Profeter, Seere og Aabenbarere — saa er disse tidligere Aabenbaringer saa fyldte med Instruktioner i Kirkens Lærdomme, at vi deri kan finde tilstrækkelig Vejledning til Grundlæggelsen og Opbyggelsen af Kristi Kirke.

Pagtens Bog svarer til Forhold, ikke som de var for to Tusinde Aar eller mere før Kristus, men som de er i Dag. Den giver bestemte Regler for Oprettelsen og Udbredelsen af Kristi Kirke, ikke blandt østerlandske Folkeslag i en primitiv Tidsalder, men blandt virksomme Folk i en fremadskridende Periode. Guds levende Orakler er af langt større Værdi end det livløse Bogstav. Den levende Profet er Guds Orakel; og Lærdommens og Pagtens Bog — vor Tidsalders hellige Skrift — er en Optegnelse af Aabenbaringer modtagne i vor Tid til Vejledning for vor Tids Mennesker.

DØDSFALD.

Søster Anna Margrethe Madsen døde den 11. November 1925 i Randers af Mavekræft efter længere Tids Sygdom. Hun blev født i Hyllinge den 3. April 1858 og indlemmet i Kirken den 19. September 1890 i København. Hun døde som et trofast Medlem af Kirken. Begravelsen fandt Sted fra den ny Kirkegaards Kapel i Randers den 16. November under Ledelse af Forstander Wm. Georgeson. Ældsterne Lauritz Larsen fra Aarhus og Konf. Præsident Orson W. Jensen talte ved Baaren. Ældste Wm. Georgeson indviede Graven.

Se ikke med Længsel tilbage til Fortiden, den kommer ikke mere tilbage. Dagen i Dag er din egen, den hører dig til, gør fornuftig Brug af den. Gaa din dunkle Fremtid i Møde uden Frygt og med et mandigt Hjerte.

INDHOLD:

Gengivelsen yderligere stadfæstet 353
De gode gamle Dage 360
Efteraarskonferencen i København 363
Vor Tidsalders hellige Bog 366
Dødsfald 368

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).